

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 13 | 1. JULI 1923 | 72. AARGANG

DET EVIGE EVANGELIUM.

Det samme i alle Uddelinger.

(Tale af Ældste *James E. Talmage* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 11. Marts 1923.)

(Fortsat fra Side 183.)

Noas Efterkommere vedblev at prædike det samme Evangelium, vedblev at bære Vidnesbyrd om den sande og levende Gud ned gennem Tiderne fra Noa til Abraham. Det var tilnærmelsesvis 2000 Aar fra Begyndelsen af den skrevne Historie, da Abraham blev fodt. Han var Son af Terah, en Afgudsdyrker, der bojede sig for Billeder formede af Mennesker. Men Abraham var gudfrygtig. Hans Sjæl oprortes imod en saadan Opfattelse af Guddommen, og Herren talte til ham, som han altid har været rede til at tale til dem, der soger ham paa rette Maade, og han gjorde Pagt med Abraham. Han havde gjort Pagt med Adam og senere med Noa. Hver Gang havde han aabenbaret sig, saaledes at de kunde kende ham personligt og være i Stand til paa Grundlag af virkelig Kundskab at bære Vidnesbyrd om ham; og nu aabenbarede han sig til Abraham og gjorde Pagt med ham.

Læs ved Lejlighed hele det 17. Kapitel af 1. Mosebog. »Og Abram var 99 Aar gammel, og Herren aabenbaredes for Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen!

Og jeg vil gøre Pagt imellem mig og imellem dig og formere dig saare meget.

Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud talede med ham.«

Og blandt andre Ting sagde han:

»Dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort dig til mange Folks Fader.

Og jeg vil gore dig saare meget frugtbar og gore dig til Folk, og Konger skulle udgaa af dig. . . .

Og Gud sagde til Abraham: Du skal holde min Pagt, du og dit Afkom efter dig, i deres Slægter.«

PAGTENS SEGL.

Verden var igen bleven hedensk og henfalden til Afguderi, men Herren onskede at have et Folk, som han kunde kalde sit eget. Derfor tog han den gudfrygtige Abram og gjorde Pagt med ham og beseglede Pagten med et nyt Navn og Titel, Abraham, hvilket betyder »mange Folks Fader«.

Og Herren sagde til Abraham: »Disse mange Folk skal udgaa fra dig og igennem dig, og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes.« Vi vil se, hvorledes dette store Lofte er blevet opfyldt. Eftersom Abrahams Efterkommere senere spredtes overalt i Verden, bragte de lidt Kundskab om den sande og levende Gud med sig til hedenske Egne, og der var Hedninger og Vantro paa den Tid, som der er i Dag, der horte, troede og modtog Sandheden om Gud. Og hvad der var af storre Betydning end dette: I Abrahams Slægt blev Jesus Kristus fodt i Kodet.

Gennem Abrahams Son Isak og dennes Son Jakob blev Israel oprejst som et særligt Folk, en udvalgt Nation, og Gud var deres Konge. De udmærkede sig fremfor alle andre Na-

tioner paa Jorden derved, at de troede paa og tilbad den sande og levende Gud. Medens alle andre dyrkede forgængelige Ting eller Billeder, gjorte med Hænder, eller Forestillinger og Fantasier, saa dyrkede dette Pagtens Folk en Gud, som ikke kunde føles med Hænderne eller ses af dem alle med deres Øjne; men som var en levende Gud, efter hvis Billede og Udseende Mennesket var dannet. Men uagtet Abraham prædikede, og Isak og Jakob og deres Sønner prædikede, saa var der dog mange, som elskede Satan mere, end de elskede Gud.

JEHOVAH ER ISRAELS GUD.

Denne Tilstand vedvarede ned til Trældommen i Ægypten — omtrent 2500 Aar fra Begyndelsen af den skrevne Historie eller ca. 1500 Aar før Kristi Fødsel. Paa den Tid oprejste Herren Moses til at bringe Israel ud af Ægyptens Land og ud af Trældoms Aag. Moses drog ned til Ægypten med Fuldmagt til at tale i Herrens Navn:

»Og Moses sagde til Gud: Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de sige til mig: hvad er hans Navn? hvad skal jeg da sige til dem?

Og Gud sagde til Moses: *Jeg er den, som jeg er;* og han sagde: saa skal du sige til Israels Børn: »*Jeg er*« har sendt mig til eder. Og Gud sagde ydermere til Moses: saa skal du sige til Israels Børn: Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, sendte mig til eder; dette er mit Navn evindeligen, og dette min Ihukommelse fra Slægt til Slægt.«

»Jeg er den, som jeg er«, eller som det lyder i forkortet Form, »jeg er«, er i Virkeligheden en nøjagtig Oversættelse af Ordet »Jahveh« eller »Jehovah«; og Herren tilkendegav sig for Moses som Jehovah, læser vi; som den, der altid kunde sige: »jeg er den evige, den almægtige«; og han var det samme Væsen, som senere blev født i Kødet som Jesus Kristus, Marias af Nazareths Søn. Jehovah førte Israels Børn ud

af Ægypten ved Moses, der var Herrens lydige Redskab. Men hvad var det for en broget Mængde, som Moses saa sig omgivet af derude i Ørkenen? Det var et Folk saa gennemsyret af Ægyptens afguderiske Skikke, at de tildels var blevne Afgudsdyrkere selv. De bekendte sig ganske vist at tro paa den levende Gud. De var Jehovahtilbedere af Navn, men de havde tilegnet sig afguderiske Skikke, og derude i Ørkenen, da Moses gik op paa Bjerget for at tale med Herren og overlod dem til sig selv i nogle Dage, sagde de til hverandre: »Angaaende denne Mose, Manden, som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret.«

De samlede alle deres Ringe og Smykker, Armbaand og Spænder og andre Prydelser, som de havde, og dannede deraf en Figur forestillende Apis, den ægyptiske Gud, i Form af en Kalv, og de afholdt en af de store ægyptiske Afgudsfester, der begyndte tidligt om Morgenen og varede hele Dagen med Æden og Drikken, Dans og Udskejelser omkring Afgudsbilledet. Intet Under, at Moses blev betaget af retfærdig Harme, da han steg ned af Bjerget og hørte Sangen og Larmen i Lejren og saa Guldkalven.

(Sluttes.)

OM BETALING AF TIENDE.

(Af *I. E. Riddle* i »Liahona«.)

»Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften! Med Forbandelse er I forbandet, og I, ja, det hele Folk bedrage mig. Fører af Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal.« (Mal. 3: 8—10.)

Dette gælder Israel i vore Dage ligesaa vel som gamle Dages Israel.

Der er intet, som ikke er en Gave fra Gud. Selv vort Liv og Tilværelse er han Giveren af. Hvor taknemmelig vi burde være mod ham for de mange Ting, han velsigner os med. Thi vi er kun Guds Husholdere her paa Jorden, og han har Magt til at vende vor Lykkes Hjul og vor verdslige Stilling til Fattigdom eller Velstand. Han er en kærlig og barmhjertig Fader og vil give os netop det, der er os til størst Gavn og Velsignelse, hvadenten vi fortjener det eller ej, men fortjener vi det ikke, da vil han tugte og ydmyge os, indtil vi lærer at vise ham vor Paaskonnelse af hans Godhed mod os. Han vil vedblive at kalde, formane og vejlede, velsigne os med Visdom, Lys og alle Livets Nodvendigheder.

Tiende er en frivillig Ydelse af Kirkens Medlemmer. Vi kan betale vor Tiende eller lade være, ligesom vi selv synes. Men dersom vi ikke betaler, da bedrager vi Herren ifolge hans egne Ord til Profeten Malakias. Og saaledes kan vi gaa Glip af de Velsignelser, som han har i Beredskab for os.

Det er en ofte stadfæstet Kendsgerning, at de, der betaler deres Tiende, modtager timelige og aandelige Velsignelser. De kommer aldrig til at mangle det nodvendigste til Livets Ophold. Naar de bjerger deres Høst, fyldes deres Lader med Jordens Gaver »i Overmaal«. Trofaste Tiendeydere er som en Almindelighed i gode Kaar. I Zion ejer de i de fleste Tilfælde deres egne Hjem.

Medlemmer af Kirken har fremsat den Anskuelse ved enkelte Lejligheder, at Herren ikke venter, at de skal betale Tiende, for de har Raad til det. Saalænge de ikke har tilstrækkeligt af Føde og Klæder, mener de ikke, at Herren forlanger Tiende af dem. Dersom vi er i en saadan Tilstand, da er det paa hoje Tid, at vi betaler vor Tiende og prover Herren dermed, om han »ikke vil aabne eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal«.

Sommetider tænker jeg, at Folk, der ikke betaler deres Tiende, ikke har Tillid til Herren. De stoler ikke paa ham. De er bange for, at hvis de skiller sig ved 10 Kroner af de 100,

vil de ovrige 90 Kr. ikke kunne slaa til, uagtet Herren har givet dem sit Ord. Herren er mægtig og i Stand til at velsigne dem, som sætter sin Lid til ham. »Hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde eder, I lidettroende? Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os?« (Math. 6: 28—31.) Og foruden at stole paa Herrens Lofte, burde vi tro de tusinder af Vidnesbyrd om, at de 90 Kr. vil række længere og kobe mere, end dersom Tienden blev holdt tilbage, og de 100 Kr. blev brugt. Vi bor dog imidlertid ikke betale Tiende af egenkærlige Hensyn.

De, der betaler Tiende, vil holde nojagtigt Regnskab med deres Indtægter og Udgifter og altid vide, hvad de bruger deres Penge til. De vil foretage fornuftige Indkob og i Almindelighed bruge god Dommekraft i deres financielle Affærer. Og en fornuftig Brug af vore Midler, saaledes at de rækker videre, er mere vigtigt end en direkte Forogelse af disse. De, der ikke betaler Tiende, er mere tilbojelige til at bruge deres Penge, som det bedst kan træffe sig.

Tiendeydere kan, ifolge Indbydelse fra det forste Præsidentskab, gaa til Kirkens Arkiver og undersoge Regnskaberne, saaledes at de kan overbevise sig om, hvad de indbetalte Penge bruges til. Men ærlige Tiendeydere bekymrer sig som Regel aldrig om, hvorledes Tienden anvendes, men har Tillid til de af Herrens Tjenere, der er kaldet til at forvalte den. Og hvad har dette for Resten ogsaa at sige, naar vi som Medlemmer har holdt Herrens Lov og gjort os værdige til hans Velsignelser?

Der maa være Midler i Herrens Hus. Der findes ingen bedre Maade, hvorpaa Guds Kirke kan opholdes og dens Virksom-

hed fortsættes. Dette er den Plan, som vor Skaber har givet os, og vi burde være villige til at adlyde og efterfolge samme. Om vi forsommer dette, hvormed skal hans Kirke her paa Jorden saa opbygges. Der er mange og store Udgifter forbundne med vore Kirkebygninger, Opforelsen og Vedligeholdelsen af Forsamlingshuse og andre Udgifter. Vi tror ogsaa paa at tage Vare paa de Fattige i Kirken, og hvor der ikke er Fasteofre nok til dette Formaal, maa Tienden benyttes dertil.

Hvad Tienden forst og fremmest benyttes til, er Opforelsen af Modehuse, Templer og Tabernakler. Vi maa have gode, indbydende Kirkebygninger, hvor Gudstjenesten kan forrettes, og disse tilvejebringes gennem Tienden. Af Templer har Kirken allerede bygget otte, og et andet er under Opforelse. Disse hellige Steder er af stor og vigtig Betydning. Evige Pagter og Beseglinger udfores for de levende og et stedfortrædende Arbejde for vore dode Slægtninge; noget, som de aldeles ikke kan udfore for sig selv, men som er nodvendigt for deres Frelse og Ophojelse i Guds celestiale Rige. Vi bor derfor adlyde denne Herrens Lov og saaledes hjælpe til at udfore dette store Arbejde for vore Kære. Velsignelserne for Betaling af Tiende er ikke alene timelige og af midlertidig Beskaffenhed, men skaffer os evig Tilfredsstillelse og Glæde.

»Offer nedkalder Himmelens Velsignelser.« Vi lærer ligeledes fra Herrens Ord, at de, der betaler deres Tiende, ikke skal blive fortærede ved hans Komme.

Kirkens Valgsprog, udsendt fra den præsiderende Biskops Kontor, er: »Ethvert Medlem en Tiende yder.« Lad os opfylde dette Bud, og »alle Folkeslag skulle prise eder lykkelige; thi I skulle være et behageligt Land, siger den Herre Zebaoth.«

PAA AABENBARELSENS KLIPPE.

Da Herren ved en vis Lejlighed sagde til sine Disciple: »Hvem siger I, at jeg er?« udbrod Simon med den inderlige Overbevisnings Varme: »Du er Kristus, den levende Guds Søn.« Og Herren vendte sig mod ham og sagde: »Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den.«

Det var ikke »Kød og Blod«, det var ikke gennem menneskelig Viden eller ved verdslig Visdom og Studium, at Simon var i Stand til at sige, at Jesus var Kristus, men det var ham aabenbaret af Faderen gennem den Aand, der leder ind i al Sandhed og vidner om Faderen og Sønnen, og paa denne Aabenbarelsens Klippe er Kristi Menighed bygget, og saalænge den hviler paa denne Grundvold, kan Dødsrigets Porte ikke faa Overhaand over den.

Men denne Aabenbarelsens Aand ophører at virke, dersom Forbindelsen med Faderen, som er i Himmelen, afbrydes, da er der kun det døde Menighedslegeme tilbage, den ydre Skal af det, der en Gang var Kristi Menighed. Jesus sagde til Peter, at han vilde bygge sin Menighed paa Aabenbarelsens Klippe, og Helvedes Porte skulde ikke faa Overhaand over den. Gik Jesu Ord til Peter i Opfyldelse, eller fik Helvedes Porte alligevel Magt over hans Menighed? Lad os se.

At Kristi Evangelium, saaledes som det blev forkyndt af Jesus og hans Apostle, senere blev forvansket, forandret og tilsidst borttaget fra Jorden, kan der ikke være nogen Tvivl om. Enhver, der kender den kristne Kirkes Historie, er bekendt med dette. Ingen kan læse om og overveje de mange Begivenheder, der har fundet Sted siden Kirkens Oprettelse af vor Frelser og til vore Dage uden at overbevises om, at der har været et almindeligt Frafald fra den sande Tro. Strid,

Blodsudgydelser og Mord, Hykleri og Overtro, har gjort sig gældende i den kristne Religions Navn. Pragt, Overmod og Myndighedsmisbrug, Forandring af kirkelige Handlinger, Oprettelsen af nye kirkelige Embeder, Folkereligionens Sammenblanden med hedensk Filosofi og Tusinder andre Forandringer i Trosøvelse og Tilføjelser til Gudstjenesten beviser aldeles bestemt, at Folket havde vendt sig fra det Evangelium, der blev forkyndt af Frelseren og hans Apostle.

I mange Aarhundreder har Verden været underkastet den fejlagtige Tro, at den hellige Skrift var afsluttet, og at Aabenbaringer, Engles Betjening og andre guddommelige Tilkendegivelser ikke mere vilde finde Sted. Saadanne Ting var ikke længere nødvendige. Folket lod sig omgive af et aandeligt Mørke og nøjedes med det døde Bogstav eller skrevne Ord, saaledes som det blev udlagt af ubemyndigede og verdsligsindede Præster, der selv havde paataget sig denne Ære og forandrede Love og Ordinancer efter eget Forgodtbefindende.

Den Helligaand, der skulde lede ind i al Sandhed og vidne om Faderen og Sønnen, gjorde sig ikke længere gældende blandt Menneskene. Aandeligt Mørke rugede over Jorden. Fordærvelig Overtro og falske Traditioner fyldte Menneskenes Hjerter. Den store almene Befolkning var i aandelig Trældom, og at ytre en selvstændig Mening betød som oftest Pinebænken eller Døden paa Baalet.

Denne sørgelige Tingenes Tilstand førte til »Reformationen«, under hvilken modige Mænd fremstod og sprængte disse Slavelænker, saaledes at bedre og friere Tilstande kom til at herske; men disse Reformatorer havde ikke Myndighed til at handle i Herrens Navn. De udtydede Skrifterne efter deres egen, menneskelige Visdom, begik selv alvorlige Fejltagelser og oprettede indbyrdes modstridende Samfund, indtil Verden var fyldt med Kirker og Præster, der ærede Herren med deres Læber, men som var langt borte fra ham i deres Liv og Vandel.

Med andre Ord, et stort og almindeligt Frafald fandt Sted,

hvilket begyndte allerede kort efter Apostlenes Bortgang og spredte sig ned gennem Aarhundrederne, indtil der kun var forvanskede Levninger tilbage af den oprindelige Kirkes Troslærdomme og Ordinancer. Og denne Tilstand var forudset. Inspirerede Mænd havde talt og skrevet om dette store Frafald fra den sande Kristi Lære, og blandt de mange Udtalelser i Skriften er følgede fra Pauli andet Brev til Thessalonikerne en af de mest uforbeholdne:

»Vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herre Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, at I ikke i en Hast maa lade eder bringe fra Besindelse eller forskrækkes . . . som om Herrens Dag var lige for Haanden. Lad ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Helligdom, saa at han sætter sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være Gud.«

Denne Profeti gik i Opfyldelse. Frafaldet kom; Syndens Menneske aabenbaredes, og Evangeliets Bud og Lærdomme blev forvrængede og erstattede med Menneskers Bud.

Men sagde Jesus ikke selv, at »Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over min Menighed«? Ja, og de fik heller ikke Overhaand over »hans Menighed«. Hans Tjenere og hans trofaste Hellige hensov i Kristus uovervundne af Vildfarelsernes Snarer, thi deres Tro var bygget paa Aabenbarelsens Klippe. Men Jordens Indvaanere vilde hellere tro Løgnen end Sandheden; de forkastede Evangeliets Budskab og vendte sig til Fabler; derfor kom de i den Tilstand, som gør sig gældende i vore Dage med de talrige Sekter og Samfund, der ærer Gud med deres Læber, men hvis Hjerter er langt fra ham. De havde ikke sand Kundskab om Gud, de troede ikke paa Aabenbaringer fra ham — de var ikke Kristi Menighed.

Men denne Tilstand skulde ikke vedvare. Samtidig med Profetierne om det store Frafald finder vi i Skriften talrige Vidnesbyrd om en *Gengivelse af Evangeliet*, hvilke jo i sig

selv ogsaa er Beviser for, at Evangeliet har været borttaget. Jesus siger selv, at »dette Rigets Evangelium skal prædikes i den hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme«. Og Johannes fortæller om en Engels Komme i de sidste Dage, hvilken »havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden«. Kristi Menighed var altsaa ikke paa Jorden, og Kundskaben om Evangeliets Sandheder var ikke blandt Menneskene, thi i saa Tilfælde vilde en *Gengivelse* af disse ikke være nødvendig.

Frafaldet fandt Sted, Evangeliets Sandheder, Præstedømmet og Aandens Vidnesbyrd blev borttaget fra Jorden, Syndens Menneske aabenbaredes, men fik ikke Overhaand over Guds Hellige, thi i de sidste Dage i »Genoprettelsens Tider«, som Paulus omtaler, skulde Gud igen tale til Jorden, oprette sin Kirke og berede Jorden for Kristi anden Tilkommelse. Og alle, som hørte Kristi Menighed til, baade i denne og alle andre Tidsaldre, skal blive sammenfattede til et i Kristus.

J. S. H.

RATIONEL LIVSFILOSOFI.

Ethvert Menneske, der tænker, maa have et eller andet Begreb om Livet, en eller anden Teori om Universet. Han maa have en Tanke, en Forestilling eller Plan, der udgør en mere eller mindre indviklet Livsfilosofi. Dette synes at være en Nødvendighed for ethvert tænkende Væsen. En god, praktisk og brugbar Filosofi, der giver Mennesket en Forestilling om det Forhold, hvori han bør staa til sin Familie, sine Omgivelser, sit Land og sin Skaber, er af allerstørste Betydning og en Nødvendighed.

Menneskets Vandring gennem Livet er en Rejse mod et Resultat, mod et Maal. Er dette Maal ønskværdigt nok, er det stort og ophøjet nok til at retfærdiggøre de Besværligheder og Tilskikkelser, gennem hvilke vi gaar for at naa det? Den Fi-

losofi, der erklærer til os, at dette Maal er godt nok, maa siges at være en hel Del mere fornuftig end nogen anden, vi kan forestille os.

Hvad enhver trænger til, er imidlertid en Filosofi, der vil give ham sikker Grund under Fodderne; en Teori, der vil give ham Mod til at mode Livets Vanskeligheder, selv om den er enkel og ligefrem; en Filosofi, der vil styrke hans Vilje og give hans Arm Kraft til de daglige Pligters Udforelse; en Filosofi, der giver Haab og Tillid, saa at han ikke bliver overvældet af Morke og Fortvivlelse. Desforuden maa et Menneskes Teori være bred og dyb nok til, at han kan have Plads til at gore Brug af alle de Evner og Kræfter, hvormed et menneskeligt Væsen er begavet.

Det er en fuldkommen fornuftmæssig Anskuelse, den mest fornuftige, som et Menneske kan besidde, denne, at der er en alvis, alkærlig Fader, som styrer og kontrollerer Verden ved Lov. Modgang og Ondt, Sorg, Prøver og Taarer er i Verden som Midler til Opnaaelsen af dette Maal, thi disse Ting er nodvendige for Menneskets Vækst og Udvikling i denne Tilværelse. Dette er en fornuftig Livsfilosofi, fordi den giver Mennesket Haab, hvilket ingen anden Filosofi gor. Haab er en af de kraftigste Loftestænger i det menneskelige Liv. Det er noget, som Gud har nedlagt i sine Borns Hjerter, og enhver fyldestgorende Livsfilosofi maa have Plads for det eller give en antagelig Gund, hvorfor det er udeladt. Gudsfornægteren og Fritænkeren kan ikke komme bort fra denne Kendsgerning.

Lad os et Øjeblik overveje Beskaffenheden af al Kundskab. Den er intet mere end de opsummerede Resultater af Verdens Erfaring, og den Erfaring, gennem hvilken Kundskab opnaas, er en absolut Nodvendighed for dens Erhvervelse. Et Menneske kan ikke have Kundskab uden Erfaring, og ufuldkomne Væsener kan ikke indhente Erfaringer uden at begaa Fejltagelser. Moralsk Godhed, moralsk Udvikling kan ikke opnaas uden Kundskab om baade godt og ondt og ved at vælge og foretrække det gode.

Man tvinges derfor til at drage den Slutning, at den Verden, hvori vi lever, er den bedst mulige Verden, der kan tænkes, forudsat at Maalet for Menneskelivet er menneskelige Væseners Udvikling og Fremadskriden. »At skabe en Sjæl,« siger Robert Browning, »er den egentlige Hensigt med Livet.«

Det er umuligt at forestille sig nogen anden Maade, hvorpaa et selvkontrollerende, dannet, udviklet, opadstræbende Væsen kan hæve sig end netop ved at foretage en Pilgrimsgang gennem et Liv som dette, hvori vi nu lever.

»Deseret News«.

GUD ER SANDDRU.

(Af Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.)

»Thi hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab gøre Guds Trofasthed til intet? Det være langt fra! Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner.« (Rom. 3: 3, 4.)

Saaledes skrev Apostelen Paulus til de Hellige i Rom, hvoriblandt mange endnu var forholdsvis svage i Troen, uagtet de havde modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden og var indlemmet i Jesu Kristi Kirke ved Daab. Traditionens Vildfarelser og de falske Lærdomme, under hvis Indflydelse de var født og opvokset, havde de ikke ganske faaet udryddet af deres Sind; og underminerende Kræfter var ustandseligt i Virksomhed og forsøgte at drage dem tilbage, udi den sammenblandede Judaismes og Hedenskabets Morads, hvilket udgjorde den fremherskende »Religion« paa den Tid.

Dersom de Hellige virkeligt var komne til Kundskab om, at Evangeliet var Sandhed — og kun ved at have en saadan Kundskab og ved at vise Lydighed til Evangeliets Ordinancer blev de Medlemmer af Kirken og »kaldet til at være Hellige« — hvorfor skulde de saa lade sig forstyrre i Troen og vakle som Følge af Uoverensstemmelser mellem Guds Ord og Menneskers Lærdomme?

Det ovenfor citerede Skriftsted er en ypperlig Forening af Argument, Demonstration og Slutning vedrorende den Pligt, der paahviler alle, som har modtaget en overbevisende Forsikring og et Vidnesbyrd om Sandheden. Disse romerske Hellige vidste, at Jesus var Kristus, og at Evangeliet, som de havde annammet, var hans Evangelium, og naar de vidste dette, hvorfor skulde de saa vakle og tvivle og svinges hid og did som et Straa for Vinden af enhver falsk Lærdom? Formaning, Raad og Irettesættelse var med Skonsomhed forenet i Apostelens Ord, der i et Par Sætninger indeholder folgende Paamindelse:

Hvorfor ængste eder over smaa tilsyneladende Uoverensstemmelser, naar I kender Sandheden som et Hele? Hvad har det at sige, at Mennesker har lært og lærer anderledes; har I ikke Guds sikre Ord som eders Vejleder? Ja, Moses befalede Omskærelse, men det var en Del af Loven, som nu er bleven fuldkommengjort i Kristus, der er storre end Moses. Det er desværre sandt, at Præster og Skriftkloge, Filosofer og Lærde hævder, at de tydelige og ligefremme Lærdomme, som Kristus forkyndte, kun kan udtydes og forklares af de Lærde, thi de maa omformes og modereres, eftersom de i Reglen er billedlige og ikke bogstavelige. I er maaske ikke i Stand til at hamle op med saadanne hojlærde Sofister, men hvorfor prove paa det? Overlad dem til sig selv og hold fast ved det, som I véd er Sandhed. Ja, husk paa, at Gud er sanddru, selv om hans Ord gor hvert Menneske til Logner.

De skæbnesvangre Forsog, som Morkhedens Magter gor for at indhylle Menneskers Sjæle i falske og forforeriske Lærdomme, har ikke mistet noget af deres Underfundighed og List i Aarhundredernes Lob. Hvad Fremadskriden og Opnaaelse af Frelse angaar, kan Mennesket ikke leve af Brod, tilberedt af menneskeligt Klogt og Visdom alene — »men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund«.

Dette sikre Ord har erklæret, at Opnaaelsen af Frelse afhænger af Lydighed mod visse af Gud foreskrevne Betingel-

ser, og det samme Guds Ord nævner følgende som de fire første eller Grundvolden: 1. Tro paa Jesus Kristus som Sonnen af den evige Fader og den faldne Menneskeheds Frelser og Forløser. 2. Omvendelse fra Synd med ærlig Bestræbelse paa at oprette det forsømte saavidt det er muligt og vende sig fra Synd til Retfærdighed. 3. Daab i Vand paa den af Guddommen foreskrevne Maade forrettet af en, som har Myndighed fra Jesus Kristus. 4. Den højere Aandens Daab modtaget gennem Haandspaalæggelse og af dem, som er iklædte det hellige Præstedømmes Fuldmagt.

Vi bør holde fast ved Guds Ord, selv om enhver Kirke, Sekt eller Religionssystem frembragt af Mennesker derved bliver stillet til Skue i al deres hæslige Falskhed. *Gud maa være sanddru, selv om enhver Teolog, Filosof og Forkynder af Menneskelærdomme derved erklæres en Løgner!*

Saaledes talte den opstandne Frelser: »Hvo, som tror paa mig og bliver døbt, han skal blive salig; og disse skulle arve Guds Rige. Og hvo, som ikke tror paa mig og ikke bliver døbt, skal fordømmes.« (Mormons Bog, 3 Nephi 11: 33, 34; se ogsaa Mark. 16: 16 og Pagtens Bog 84.)

Hvem taler Sandhed — den Herre Jesus Kristus eller det Menneske, som benægter, at Daab udført med Myndighed fra Gud er nødvendig til Frelse?

Lad denne Tanke staa som en betydningsfuld Advarsel: Dersom et Menneske prædiker noget andet Evangelium end det, som Kristus lærte, eller fremsætter andre Metoder til Frelse end de af Guddommen foreskrevne, da prøver han paa, saa vidt som hans svage Evner rækker, at gøre Herren selv til en Løgner!

Hentydende til dem, som benægter Omvendelsens og Daabens Nødvendighed, og som slaar sig til Ro med andre af Mennesker opstillede Troslærdomme, spørger Profeten Alma meget træffende, om saadanne kan indkomme i Guds Rige, og besvarer sit eget Spørgsmaal paa denne Maade: »Jeg siger eder, nej; thi med mindre I gør vor Skaber til en Løgner fra

Begyndelsen eller antage, at han er en Løgner fra Begyndelsen, kunne I ikke antage, at saadanne kunne faa Del i Himmeriges Rige, men de skulle udkastes, thi de er Djævelens Riges Børn.« (Mormons Bog, Alma 5: 25.)

Enhver Lærdom og Kirke, enhver Sekt og System, der er bygget paa Vildfarelse og sammensat af falske Lærdomme, er af Djævelen, al Løgnens Fader, og de maa absolut gaa tilgrunde; men Sandheden skal bestaa. »Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, jeg undskylder mig ikke; og om end Himmelen og Jorden forgaar, saa skal mit Ord dog ikke forgaa, men skal blive opfyldt, enten det er udtalt ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres, det er det samme.« (Pagtens Bog 1.)

TANKE-GLIMT.

Du betaler en høj Pris for alt, hvad du faar for intet.

De, der intet har at sige, bliver ved med at tale.

Dersom der er Ting, du ønsker, og som er nødvendige, køb dem, men brug ikke dine Penge til unyttige Ting — vær sparsommelig. *John D. Rockefeller.*

Aldrig nogensinde er en Dreng bleven til en stor og indflydelsesrig Mand, undtagen han i sin Ungdom lærte at spare Penge. *John Wanamaker.*

Den Kvinde, der kan spare Penge, vinder Mænds Agtelse og Kvinders Misundelse. *Mrs. Carey.*

Overtro er de Aandssvages Religion.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).